

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 698/2022
24.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Божидар Вукашиновић, адвокат из ..., против туженог Дом ученика средњих школа Књажевац, кога заступа Зорана Ненковић, адвокат из ..., ради утврђења и поништаја, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1633/2020 од 07.10.2021. године, у седници одржаној 24.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1633/2020 од 07.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1633/2020 од 07.10.2021. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Књажевцу ПП 54/19 од 12.02.2020. године којом су одбијени тужбени захтеви тужиље, и то: основни - за утврђење да је код туженог засновала радни однос на неодређено време на пословима ... почев од 16.09.2018. године (ставом првим изреке првостепене пресуде); за поништај решења туженог број ... од 25.02.2019. године којим је тужиљи престао радни однос са даном 08.03.2019. године и анекса уговора о раду број .../... од 25.02.2019. године и враћање тужиље на радно место које одговара њеној стручној спреми и способности (став други изреке); и евентуални тужбени захтеви за утврђење да је тужиља засновала радни однос на неодређено време код туженог на пословима ... почев од 08.03.2019. године (ставом трећим изреке); за поништај решења туженог број ... од 25.02.2019. године којим је тужиљи престао радни однос са 08.03.2019. године и анекса уговора о раду број .../... од 25.02.2019. године и за враћање тужиље на радно место које одговара њеној стручној спреми.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, с позивом на члан 403. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18, 18/20) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, јер је другостепени суд правилно применио све одредбе овог закона и за своју одлуку дао правилне, јасне и довољне разлоге о свим

битним чињеницама, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључивала више уговора о раду на одређено време ради замене одсутне раднице и код туженог у кухињи радила у континуитету, почев од 01.09.2016. закључно са 08.03.2019. године. Последњи уговор о раду број ... од 22.11.2018. године закључен је за период од 26.11.2018. до 26.02.2019. године ради замене исте одсутне раднице која је у том периоду користила одсуство у смислу Закона о здравственом осигурању. Анексом тог уговора број .../... од 25.02.2019. године промењен је члан 5. уговора о раду број ... тако што је уговорено да тужили престаје радни однос након 08.03.2019. године, односно након коришћења годишњег одмора (6 дана од годишњег одмора за 2018. и 3 дана од годишњег одмора за 2019. годину). Решењем туженог број ... од 25.02.2019. године тужили је престао радни однос 08.03.2019. године због истека уговора о раду на одређено време. Одсутна запослена коју је тужила замењивала није се вратила на посао до окончања парнице пред првостепеним судом, а послове ... су обављала лица која су касније примана на одређено време.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да радни однос на одређено време у случају замене привремено одсутног запосленог може трајати, сагласно члану 37. Закона о раду, и дуже од 24 месеца – све до повратка одсутног запосленог на рад, да наведеном законском одредбом нису ограничени ни набројани разлози привремене одсутности запосленог, нити је условљено да се ради о истом разлогу одсутности, као и то да њома није прописана обавеза послодавца да са једним истим лицем закључи само један уговор о раду за цео период привремене одсутности запосленог, те да у конкретном случају престанак радног односа на одређено време запосленог који замењује одсутног запосленог није условљен повратком одсутног запосленог, већ истеком рока на који је уговор закључен, због чега је неоснован тужилин захтев за утврђење да је код туженог засновала радни однос на неодређено време ни са једним од означених датума (16.09.2018. односно 08.03.2019. године). Имајући у виду да је тужила потписала оспорени анекс уговора о раду број .../... без мане воља и да је у том анексу као дан престанка тужилиног радног односа означен 08. март 2019. године, са којим датумом је тужили радни однос и престао, на основу решења туженог број ... од 25.02.2019. године, и то због истека уговора о раду на одређено време, нижестепени судови су закључили да не постоји ниједан законски разлог за поништај поменутог анекса уговора о раду, нити решења о престанку радног односа. С обзиром на то да су и главни и евентуални тужбени захтев неосновани, нижестепени судови су одбили и тужбени захтев тужиле за враћање на рад који одговара њеној стручној спреми и способностима.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле.

Законом о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17-УС, 113/17, 95/18-аутентично тумачење) прописано је (члан 37): да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), да радни однос на одређено време не може бити дужи од 24 месеца (став 2), и да изузетно од става 2. овог члана, уговор о раду на одређено време може да се закључи, ако је то потребно због замене привремено одсутног запосленог, до његовог повратка (став 4).

У конкретном случају, иако је тужила са туженим у континуитету закључивала више уговора од раду ради замене истог одсутног радника с посла почев од 01.09.2016.

године, сви ти уговори били су закључивани на одређено време. Наиме, уговором о раду од 30.12.2016. године тужила је засновала радни однос за период од 01.01.2017. године до повратка одсутне запослене са породилског одсуства, а почев од 14.09.2018. године тужила је са туженим закључивала низ уговора о раду на одређено време ради замене исте одсутне запослене са ороченим трајањем - ради замене запослене која користи годишњи одмор до 24.10.2018. године (уговор број ... од 14.09.2018. године), ради замене запослене која до 25.11.2018. године користи боловање (уговор број ... од 24.10.2018. године), ради замене одсутне запослене која до 26.02.2019. године користи одсуство у смислу Закона о здравственом осигурању (уговор број ... од 26.11.2018. године) и коначно до 08.03.2019. године (анекс уговора .../... од 25.02.2019. године). На такву ситуацију примењује се одредба члана 37. став 4. Закона о раду према којој рад на одређено време може трајати и дуже од 24 месеца, због чега продужено трајање уговора не доводи до преображаја рада на одређено у рад на неодређено време, како су то нижестепени судови правилно закључили.

Због тога, као и због чињенице да је тужилци радни однос престао 08.03.2019. године, на основу решења туженог број ... од 25.02.2019. године, неосновани су наводи које тужила понавља у ревизији, а о којима је другостепени суд дао јасне и правилне разлоге, о томе да је тужила засновала радни однос код туженог на неодређено време на пословима куvara почев од било која од два датума које је тужила означила у основном (16.09.2018. године) и у евентуалном захтеву (08.03.2019. године).

Ни наводи ревизије о томе да суд није утврдио датум повратка запослене, разлог њеног одсуства и време трајања тог одсуства нису основани, пошто је тужила пристала да закључи анекс уговора према коме трајање њеног радног односа није био везан за повратак одсутне раднице, већ наступањем одређеног датума -08.03.2019. године, па све друге околности на које тужила указује нису од утицаја на законитост и правилност другостепене одлуке.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени разлози о којима се другостепени суд детаљно изјаснио, дајући правилне разлоге које прихвата и Врховни касациони суд.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је ревизију одбио као неосновану, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић